

הם לוחמים גם בזקנות! מען העולם הזה. סגן ראש

העירייה מכחיש - והזקנה מכחישה את דבריו

עיסוי או ביזוי?

במיקרה כזה יתמוך עיתונכם בצורכי הי ציבור ולא יעמוד לו בדרכו.

עד כאן מיכתבו של סגן ראש-העירייה, גירסתה של אסתר שוסטרמן עצמה שר-נה, כמובן, לחלוטין.

תודת צה"ל

מ דווחת כתבת העולם הזה: גם הבוקר, שבוע אחרי ההריסה, פקי זה אסתר שוסטרמן את המקום. היא עדיין ממאנת להאמין למראה עיניה.

המיגרש, שבו עמד ביתה, ריק. הוא מכוסה באספלט וחוסם במחסומי-מתכת. מאחוריו נראה הבית ברחוב אבן-גבירול, שלא נראה קודם לכן. לקיר הבית השכן ברחוב ז'בוטינסקי עוד דבוקים אריחי-החרסינה של המיטבח, ששימש פעם את הזקנה. היה זה קיר משותף לשני הבתים. שרידי המיטבח נותרו.

בית שכן זה מציג תעלומה. הוא מפריע לתנועה כימעט כמו הבית שנהרס. אבל הוא עומד על תילו. גרים בו השכנים שמבצעי-ההריסה ביקרו אצלם. בליל הר פורענות, ובישרו להם את בשורת-הכוב, כאילו הסכימה הזקנה להריסה.

בכל בוקר, כדרך של זקנות, חוזרת

לפני ההריסה הבית בפירת הרחובות אבן-גבירול וז'בוטינסקי, כפי שצולם בידי העירייה. כן נראה הבית מצד רחוב ז'בוטינסקי. כתוב עליו, "מכון 90", והעירייה טוענת כי זה היה שמו של מכוני-עיסוי, שהתמקם שם. סגן ראש-העיר, דויד שיפמן, ביקש להפנות את תשומת-הלב למדרכה הצרה שהיתה במקום.

הרוסה שוסטרמן

יש לה דירה ברחוב דיזנגוף, בשעתו, כאשר עבדה בהדסה כאחות. היה לה יותר נוח לגור שם. כיום היא רוצה להשכיר חדר אחד, כדי להתקיים, ואת כל הפציה ריכזה וסגרה בחדר השני.

הביורקרטים

לא יבינו

כ ה כמה דקות היא פורצת בבכי. "הלא כל הרכוש שלי יעבור לבן וי לבת. או למה הם לא עוורים לי? כמה זמן עוד אחיה?"

לפני ההריסה התכוונה לשקם את הבית כדי לעבור אליו. היא שילמה לדיירים הקודמים כדי שייצאו, דמי-מפתח בסך 140 אלף לירות, לדבריה. הנסיון בבתי-האבות לא הצליח. גם עכשיו היא נשארת שם רק בלילות. בבוקר, בשעה חשע, היא עוזבת, וחוזרת רק בלילה. היא רוצה לחיות בבית ברחוב עצמה. ללא השגחה, לא כמו זקנה שאינה יכולה לדאוג לעצמה. היא רצתה לגור בחדר אחד, להשכיר את השני ל-סטודנטים, כדי לא להיות בודדה.

יתכן שזה היה חלום. אך זה היה החלום שהחזיק אותה בשנים האחרונות. כל אדם זקן זקוק לחלום כזה, ודבק בו בשארית כוחותיו.

הביורוקרטיה העירונית לא הרסה רק את המיבנה. היא הרסה גם את החלום. אך איך מסוגלת ביורוקרטיה להבין זאת?

שרידים של המיטבח של אסתר שוסטרמן. האריחים נש-ארו דבוקים לקיר, שהיה משותף לבית שנהרס ולבית שנשאר עומד.

ועל ציר-התנועה. עמד מיבנה ישן שהוכרו על-ידי מהנדסי העירייה, כמיבנה מסוכן, ואשר היווה, לכל הדעות, מיפגע ציבורי שהדעת לא סבלה את קיומו במקום זה. הבית עצמו לא שימש כמקום מגורים, והוא היה ריק מכל אדם ומכל חפץ. בעלת הבית, הגב' אסתר שוסטרמן, שהעירייה לא רוצה לפגוע בה ובזכויותיה, לא התגוררה בבית זה שנים רבות. היא תושבת קבועה בבתי-האבות הר גאה ביותר בעיר שברמת-אביב. היא בעלת דירה נוספת ברחוב דיזנגוף 226, והיא בעלת הרכוש בצומת הזה.

„מכון עיסוי“

בציגי העירייה באו בדברים עם בעלת הבית, במגמה לרכוש את הפינה הזו לי צרכי הציבור ולשלם לה כל המגיע לה ומעבר למה שמגיע לה.

במקביל, כנהוג במיקרים כאלה, נקט מהנדסי-העיר בצעדים החוקיים והמקובלים להפקעת השטח מידי בעליו, תהליך שחייב להיעשות באמצעות ועדת בניין-ערים מקרי מית ועדת בניין-ערים מחוזית, וחייב לי קבל פירסום בספר הרשומות שהוא ספר הפירסום הרשמי של הממשלה.

היועץ המיטבטי של העירייה, עו"ד טלי מור, נקט בכל הצעדים החוקיים ועמד בר קשר עם עורך-הדין של בעלת-הבית, שום דבר לא נעשה בשרירות, ושום החלטה לא נעשתה שלא כחוק.

אחרי שהקרקע הופקעה, והבית היה מיועד להריסה בהיותו מיבנה מסוכן ומט ליפול — ביצעה העירייה את ההריסה כר חוק.

אין זה נכון כי בבית היו, כפי שכותב עיתונכם, כורסאות, שולחנות, שטיחים, פרחים וכו'. הבית היה ריק מכל חפץ, ורק על קירותיו נמצאו מצויירות סיסמות על אהבה וציוורים לא-מכובדים. הבית שר מש כ"מכון לעיסוי", והוא נסגר על-ידי המיטבטה והפיקוח העירוני.

אין זה נכון, שהגב' שוסטרמן באה כל בוקר לבקר את ביתה, או שהיא נפגשה עמי לשיחה. גם אין זה נכון שההריסה בוצעה בחצות הלילה, כפי שאתם כותבים: „כנבנים בלילה“!

אחת ההריסה אותו מקום, מאותה זווית, כפי שצולם על-ידי העולם הזה שבוע אחרי ההריסה. מאחרי המיגרש הריק, שעליו עמד הבית, נראה עתה הבית השכן ברחוב אבן-גבירול (מימין). שלא ניראה קודם-לכן. משמאל: הבית השכן ברחוב ז'בוטינסקי, שהיה צמוד לבית שנהרס, והמהווה „מיטבטה“.

אחרי ההריסה

אסתר שוסטרמן למקום, ומספרת בלא-הרהר לכל מי שמוכן לשמוע על קורות חייה, על בעלה המנוח ועל שני הילדים שגידלה. (ביניהם הבן אלי שוסטרמן, מי שהתפרסם בשעתו כנער-זוהר דיזנגופי וכחברה של השחקנית חנה מרון, לפני שעבר ללוס-אנג'לס). אסתר הזקנה מתלוננת מרה ש-הילדים התרחקו ממנה. הבן אינו כותב, הבת, הגרה בבתיים, כועסת על אמה בשל הפירסומת שהתלוותה למיקרה.

אין היא מרגישה בנוח בבתי-האבות „שם כולם בני 90“, היא אומרת, „ואני צעירה מהם. יש לי מרץ. במילחמת ששת-הימים טיפלתי בפצועים. והצבא הודה לי, אף פעם לא הייתי חולה. עד המיקרה הזה. כשהרסו את הבית ראיתי שהורסים את חיי, וקיבלתי שני התקפי-לב.“

היא מודה שכבר אינה בת 70, אך אינה ששה לגלות את גילה המלא.

העירייה היתה מוכנה לבצע את ההריסה לאור היום, אולם המיטבטה דרשה שהדבר ייעשה לאחר חצות-הלילה. בגלל התנועה הסואנת העוברת בצומת זה, גם את עמודי-החשמל הגבוהים שכייערו את נוף הרחוב, ושהעירייה דרשה מחברת החשמל להסירם, הסירו לפני כשנה בחצות הלילה, במשך כמה שבועות, ולא לאור היום, מאותו טעם.

באזור תל-אביב-יפו יש בתים רבים נטושים ומכוערים, שאיש אינו גר בהם, ואשר אילו היה בידי העירייה די כסף לגואלם משממם, היו תושבי העיר מת-ברכים בסילוקם.

סילוק הבית בפניה זו לא בא לפגוע בבעלת הנכס — והעירייה תפצה אותה כחוק ועל-פי המגיע לה.